

Pocákaná chmura

Záviš

Co má člověk psát, když má smutek na duši,
co má člověk hrát, když ho ten druhý neslyší.
Zůstalo mi v srdci jen pár virů poezie
i když jen z laciné beletrie.

Na refýži sám vzhlížím z bůhví kterých dat
a vím že alespoň semafor bude za mnou stát.
I když není jistý, že ho něco neporazí
naštěstí však nákladáků schází.

Co má člověk dát, když už není majitel,
co má člověk dát, když za ním nikdo nepřišel.
Dneska pokoj dej mi, do baru běž na destilát
tam se můžeš v klidu s někým smát.

Harmoniko hrej, vyprovod' mě za město,
nebuď na mě zlá má krásná bledá nevěsto.
Budeme si tykat, předsudky hodíme stranou
vždyť máme společnou cestu danou.

Kam má člověk jít, když mu nepasuje klíč,
kým má člověk být, když neustále běží pryč.
Mě ta deska šumí, odezněla čtvrtá věta
já s rukama v kapsách sčítám léta.

Po krk já už mám ty psí nálado tebe,
kufry sbal a val jinak neručím za sebe.
Až se zase zbavím téhle pocákané chmury
v mých písničkách zas budou zvonit dury.